

Prædiken til Anden påskedag

Luk. 24, 13-35

Digteren Søren Ulrik Thomsens sidst udgivne digtsamling er blevet en enorm succes. Den er udkommet i 7 oplag, hvad der er helt usædvanligt for digte. Digtsamlingen hedder Rystet spejl og består af en række digte, der funderer over det at blive ældre, over døden og erindringerne og det nu, vi står i. "Det er så mærkeligt/ at vi virkelig skal dø/ men tanken om opstandelsen ikke mærkeligere/ end at vi virkelig findes", skriver Søren Ulrik Thomsen i et af sine digte.

Digtene kunne udmærket være påskedigte. I påsken fortættes alle disse tanker om det, som var, og som er, og som kommer. Tanker om livets forgængelighed og foranderlighed. Årene der går, uden vi rigtig ved af det. Forandringer der sker, nogen gange umærkeligt. Pludselig kan man se tilbage på det, som var og må erkende, at det der var, ikke er mere. Det er uigenkaldeligt forbi. Telefonen med drejeskive, mælken på flaske, der var selvfølgelig hverdag engang, er nu helt og aldeles fortid og hører til på et museum. Mennesker der gjorde verden tryk og hjemlig er døde og borte og vender ikke tilbage. "Hvem skal nu fortælle mig/ om isvintrene og blækregningen/ skarlagensfeberen/ og pensionatet på Silkeborg Plads?/ Den gåde-

fulde tid/ jeg lige netop ikke har kendt", skriver Søren Ulrik Thomsen i et digt. De dødes erindringer lever nu kun i min erindring. Hvordan gik det til? Hvordan kan det være, at alting er blevet så helt anderledes, end det var? Hvad er der med det her liv? Forsvinder det bare stykke for stykke og er væk? Har vi noget at betyde?

Søren Ulrik Thomsen skriver smukke og sørgmodige digte om det. Et andet af digtene lyder sådan: "Hvert år på den dato/ der tilfældigvis blev din fødselsdag/ tager vi toget til Århus/ for at besøge din grav/ som nu engang er det sted her i verden/ hvor du ikke er./ På turen op gennem byen køber vi blomster/ og taler som på enhver anden dag/ indtil vi står foran stenen./ Og på vej tilbage regner det altid./ Eftersom intet af dette giver mening/ og alligevel finder sted/ må det være af største betydning".

"Eftersom intet af dette giver mening og alligevel finder sted må det være af største betydning". Det er påsketanker. Hvorfor opsøger vi de dødes grave, når der ikke er nogen at opsøge? Det giver ikke mening, for de døde er her jo ikke længere. Vi gør det, fordi de døde har betydning, fordi de døde har haft betydning. Indimellem kan menin-

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

gen med stort M fortone sig, men betydning er der altid nogen eller noget, der har haft. To disciple er på vej fra Jerusalem til Emmaus. De tumler med det store spørgsmål om mening og betydning. Det har været påske. De har været i Jerusalem og fejre påske med Jesus. Alting er bare endt helt anderledes, end de havde tænkt det. Jesus, deres Herre og mester, som de havde håbet, var den, der skulle forløse Israel, er blevet slået ihjel. De er chokerede og skuffede. Deres liv er blevet slået ud af kurs, for hvad var det hele så værd? Giver det mening at holde fast ved det, han lærte dem og fortalte dem? Var fællesskabet med ham ikke bare en illusion, som de nu hurtigst muligt burde slippe fri af? Har det han stod for ikke mistet enhver betydning, når det nu endte på den måde? Når det endte i lidelse og død?

Og oven i det, har de nu fået efterretning om, at der ikke engang er en grav at besøge, for graven har vist sig at være tom. Nogen kvinder har i et syn set engle, der sagde, at Jesus lever, men ingen har set ham.

De to disciple kan ikke finde hoved og hale i det hele. De kan ikke se nogen mening i det, og i deres sorg og deres forvirring har de svært ved at se, at der er en fremtid. Nu hvor alting pludselig er så forandret.

Men de to disciple, der går af sted, går ikke alene. Der er én, der har slået følge med dem, han lytter til dem, hører, hvad deres hjerter flyder over med, og han forsøger at forklare dem, at der ikke er sket noget, som ikke var meningen skulle ske.

De hører, hvad han siger og hører alligevel ikke, og de ser ham, men de ser alligevel ikke. For de er så opslugt af deres eget, at

de kun kan se det, de vil se. Først da de er nået frem til deres egen by og deres eget hjem. Det er blevet aften, og de beder deres ukendte følgesvend om at komme med ind, det er for sent at gå videre. Og den fremmede sætter sig til bords med dem, han tager brødet og bryder det. Først da åbnes deres øjne, først da ser de, hvem det er, de har fulgtes med, at det er Jesus den opstandne Kristus. Han var med dem på vejen. Han talte til dem, men de forstod ikke, de kunne ikke høre, hvad det var, han sagde til dem. Først nu forstår de, først nu ser de.

De så ham, da han brød brødet, og i samme øjeblik blev han usynlig for dem. Men nu behøvede de heller ikke at se ham mere, for nu kendte de ham igen.

Nu forstår de, at det hele hænger sammen, både korset og graven og opstandelsen. Mens de gik rådvilde på vejen og baksede med spørgsmålene om liv og død, gik han med dem. I det skjulte fulgte han dem og var der med sit nærvær. Han kom uopfordret, og han pressede sig ikke på. Da de var fremme ved huset, var det dem, der måtte byde ham ind.

Det er sådan, den opstandne kommer til os. Han er der hele tiden med sin uopfordrede skjulte tilstedeværelse, og vi kan lade det blive ved det, eller vi kan byde ham indenfor og åbne os for mere, som de to disciple gjorde, og da så de. Da brødet blev brudt, da de havde fællesskab med ham om nadveren, da så de billederne af den korsfæstede og af den opstandne blive til ét billede. Lysende klart, levende. Nadveren er ligesom dåben tegn, vi har fået, der skal hjælpe os til at se sandheden og nåden i det, Gud har gjort.

De to disciple så, og de rejste sig straks igen. De måtte af sted igen, ikke modløse og tvivlende som før men opfyldt af glæde og håb. De måtte af sted, de måtte give det, de selv havde erfaret, videre. At Jesus Kristus er med os på vores vej ud i det uforudsigelige, foranderlige liv, hvor vi skal gå med alt det, vi rummer, alt det vi erfarer, alt det vi mister og får.

Han forener sig med os, som vi er, er med os, ja i os. Det er i den forstand, man kan sige, at Han er opstået for os. Og det er af den største betydning, og det bærer al mening.

Glædelig påske! Amen!

Merethe Jørgensen
Vester Starup og Åstrup

Salmer:
228, 14, 222, 245, 235